

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ל"ב - חֲלָק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 955

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

זָבַח פֶּסַח שְׁלָנוּ בְדוֹרְנוּ הוּא תוֹסֶפֶת הַקְדוּשָׁה שֶׁנִּזְכָּה לָהּ כְּמוֹ שֶׁהִיא נֶאֱמָר
[‘וַאֲמַרְתֶּם’] זוֹהַר הַקְדוּשׁ.

כָּבֵר הִגְעָנוּ לְמָה שֶׁאָמַר הַנְּבִיא בְעִמּוּס (פָּרָק ח' י"א - י"ב): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים
נְאֻם ה' אֱלֹקִים וְהִשְׁלַחְתִּי רֶעִב בְּאַרְץ לֹא רָעֵב לֶלֶחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם
כִּי אִם לְשִׁמְעַת דְּבָרֵי ה', וְנָעוּ מַיִם עַד יָם וּמִצְפּוֹן וְעַד מִזְרַח יִשׁוּטְטוּ לְבַקֵּשׁ
אֶת דְּבַר ה' וְלֹא יִמְצְאוּ".

אָנוּ רוֹאִים זֹאת בְּמִצִּיאוֹת, שֶׁמִּפְּלֵ קְצוֹת תְּבַל, דוֹרְשִׁים וּמְבַקְשִׁים, שׁוֹלְחִים
פְּקֻסִים, וּמִתְקַשְּׂרִים לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה', לְבַקֵּשׁ סִפְרֵי זוֹהַר קוֹנְטְרַסִים,
הַצְמָאוֹן הוֹלֵךְ וְגֹדֵל לְשִׁמּוֹעַ אֶת דְּבַר ה'.

אִם כֵּן, יְהוּדִים יְקָרִים! הַזְמַן הוֹלֵךְ וְאוֹזֵל... שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שְׁנוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם
הוֹלְכִים וּמִסְתַּיְמָמִים עוֹבְרִים, חוֹלְפִים בִּיעֵף... מוֹסִיפִים לְעֲצָמָם מֵאוֹת
שָׁנִים שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת בִּישִׁיבוֹת הַקְדוּשׁוֹת ש"ס וּפּוֹסְקִים, תְּלֻמוֹד בְּכָלִי
וּמְפָרְשִׁים, אֵינן לָנוּ הַשְׁגוֹת בְּחִשְׁבוֹנוֹת שָׁמַיִם, וְאֵינן לָנוּ צֶל צֶלּוֹ שֶׁל מִשְׁגַּ
בְּהַנְהִיגַת קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְכָל זֹאת הַזְמַן תּוֹבֵעַ: מַחְלוֹת, עֲנִי, תְּאוֹנוֹת,
שְׂרָפוֹת, קֶאֱסָמִים, עֲצִירַת גְּשָׁמִים, אִיוִם גְּרַעֲיִנִי רַחֲמָנָא לִיְצִלְנָ.

אָנָּה אָנוּ בָּאִים!?

נִחְפְּשֶׁה דְרָכֵינוּ וְנַחְקוֹרָה, עַל מָה וְלָמָּה כָּל יוֹם שְׁעוֹבֵר גְּרוּעַ מַחְבְּרָתָהּ? מִדּוּעַ
הַתּוֹרָה הַנְּלֻמְדָת, כְּבִיכּוֹל, אֵינָה מְגִינָה וּמִצִּילָה מִכָּל הַפְּגָעִים הָרָעִים.
אֵיךְ זֶה שֶׁהַשְּׂכִינָה בּוֹכָה וּמִיֻּלְּתָה וְהִגְאֵלָה לֹא מְגִיעָה?

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ (תְּקוּנֵי זוֹהַר, תְּקוּן מ"ג): "וְעוֹד מִי
שְׁגוֹרָם שֶׁתִּסְתַּלַּק הַקְּבֵלָה וְהַחֲכָמָה (זוֹהַר, פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה). - מִתּוֹרָה
שֶׁבְּעַל פֶּה וּמִתּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב, וְגוֹרָם שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ בָּהּ, וְאָמַר שְׂאִין אֵלָּא פֶּשֶׁט
בְּתוֹרָה וּבִגְמָרָא (לוֹמְדִים רַק פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה וְהַגְמָרָא כָּל הַיּוֹם, וְהַמְבִּין יְבִין...), בּוֹדָאִי
הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּיִם מֵהָהוּא נְהַר וּמֵהָהוּא גֵן, אוֹי וְאָבוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא
בְּעוֹלָם, וְלֹא יִלְמַד אֹתָהּ תּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב וְשֶׁבְּעַל פֶּה, וְנִחְשַׁב לוֹ, כְּאִילוֹ הַחֲזִיר
אֶת הָעוֹלָם לְתַהוֹ וְבָהוּ, וְגוֹרָם עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאַרְךָ הַגְּלוּת!!!". - וְכֵן כּוֹתֵב

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הַרְשָׁב"י הַקְדוּשׁ (תְּקוּנֵי זוֹהַר, תְּקוּן ל'): "אֵי לְאֵלֶּה שְׁעוּבָדִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְיוֹבֵשׁ, וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בְּלִמּוּד חֻכְמַת הַקְּבָלָה, אֲבוֹי לָהֶם שְׁגוּרִמִּים עֲנִיּוֹת, וְחָרֵב וּבִזָּה (מִלְחָמוֹת) וְהָרַג וְאֶבְדָּן בְּעוֹלָם, וּמִסְלָקִים אֶת רוּחַ הַמְּשִׁיחַ".

כְּדֵי לְהַנְצִיל מִכָּל הַפְּרַעֲנוּיּוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת וּבָאוֹת, וְלִזְכוֹת לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה בְּרַחֲמִים, יֵשׁ צוּרָךְ בְּלִמּוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, זוֹהַר הַקְּדוּשׁ.

וּמִסְגָּלִים, הַלִּמּוּד וְהַקְּרִיאָה בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ, לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, וְלִהְיוֹת כַּחוּמָּה בְּצוּרָה מִפְּנֵי כָּל צָרָה רַחֲמָנָא לִיצְלָן. כִּי כָּל קִיּוֹם הָעוֹלָם תְּלוּי בְּלִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ.

וּבַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ פִּרְשַׁת יְתֵרוֹ (פ"ט עמוד ב'): אָמַר לִיָּהּ, [רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאי] חַיִּידָהּ, לִית עֲלֵמָא אֶלָּא לְאִינוּן חַבְרִיאָה, דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא [חַיִּידָהּ, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא לְאֵלוֹ הַחֲבָרִים הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה] וַיִּדְעִין סְתִימִי אוּרִייתָא. [וַיִּדְעִים הַסּוּדוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה].

רוֹאִים מִהַזֹּהַר, שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אֶלָּא לְאֵלוֹ הַחֲבָרִים הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְלומְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמְקַדְּשִׁים עֲצָמָם בְּלִמּוּד הַסּוּד בְּשֶׁבֶת קוּדֶשׁ.

וּבַתְּקוּנֵי זוֹהַר (תְּקוּן תְּשַׁעָּה עֶשֶׂר דָּף ל"ח עמוד א'): וּמִי שְׁמוֹנֶעַ סוּד הָעֵקֶר שֶׁל שְׁתֵּי תוֹרוֹת, כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתֵהוּ וּבֵהוּ... וְאֵלוֹ אוֹתָם שְׂאוֹמְרִים שְׂאִין תּוֹרָה אֶלָּא כְּפִשְׁטָהּ, וְאִין בֵּה סוּד אַחֵר. וְהֵם דוּ פְּרָצוּפִים, [שְׁתֵּי הַתּוֹרוֹת] הוּא ג"ן סְדָרִים, [תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב הוּא ג"ן פְּרָשִׁיּוֹת] שְׁנֵאֲמַר בּוּ גֵן נְעוּל אַחוֹתִי כְּלָהּ, גֵּן נְעוּל מֵצַד שֶׁל ס' סְתוּמָּה, ו' הוּא נְעוּל בְּשֶׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיט יִפְתַּח, וּבְשֶׁבֶת כְּדֵי שֶׁלֹּא תִהְיֶה כְּנוּעַל דְּלַת בְּפָנֵי לוֹיִם, שְׁנֵאֲמַר בְּהֵם לוֹו עָלֵי וְאִנִּי פּוֹרַע, הִיא פְּתוּחָה אֲלֵיהֶם, שְׁהֵם נִשְׁמוֹת יְתֵרוֹת.

וּבְאֵלוֹי שֶׁלֹּא מְלוּיִם אוֹתָהּ [בְּשֶׁבֶיל כְּבוֹד הַשְּׂכִינָה], וְלֹא מוֹסִיפִים [בְּשֶׁבֶת הַשְּׂכִינָה פְּתוּחָה וִיכוּלִים לְבֹא וּלְלוֹת וּלְקַבֵּל] לְשֶׁבֶתוֹת וּלְיָמִים

יב. וּבְאֵלֵינוּ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין לְשֶׁבֶתוֹת וּלְיָמִים טוֹבִים, אִיִּהֵי סְתִימָא לְהוּן, וּבְגִין דָּא כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיָּהּ, וְדָא תּוֹסַפְתָּ נִשְׁמַתָּ וְתִירָא, וְאִיִּהֵי תּוֹסַפְתָּ רּוּחָא דְקַדְשָׁהּ, וְכָל הַגּוֹרַע גּוֹרְעִין לִיָּהּ הֵיאָה נִשְׁמָה יְתִירָה, וְאִשְׁתָּאֵר עֲנִי, וְאִם הוּא חָכֵם אִסְתַּלַּק מִנִּיָּה חֻכְמַתִּיהָ, וְאִם הוּא עֲשִׂיר בְּמוֹנָא אִסְתַּלַּק מִנִּיָּה, וְאִשְׁתָּאֵר עֲנִי יָבֵשׁ, כְּמָה דְאִיְהוּ (דָּף ל"ח

אֶת רֵיחַ הַנִּיחַח. וּכְשֵׁי־שָׂרָאֵל
מֵעֲלִים בְּרֻכּוֹת בַּתְּפִלוֹת אֵלָיו
כְּרֵאוּי, מִיַּד נִהְיָה מִשֵּׁם. מֵה
כְּתוּב? וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבוֹ. (עב"מ).

הַנִּיחַח. וְכֵן יִשְׂרָאֵל סָלְקִין בְּרַפָּאן בְּצִלוֹתֵין
לְגַבְהַ פְּדָקָא יֵאוּת, מִיַּד אַתְהֵינִי מִתְמָן. מֵה
כְּתוּב וַיֹּאמֶר ה' אֵל לְבוֹ. (עב"מ).

תקונים

וְהַמְשַׁבְּרִים יִזְהָרוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ וּמִצְדֵי־קֵי
הַרְבִּים כְּפּוֹכְכִים לְעוֹלָם וָעֶד.
וְעַד. פִּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וַאֲמַר,
בְּטָרַם אֶצְרַף בְּבִטּוֹן יְדַעְתִּיךָ. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב אֲשֶׁר קִדַּשׁ יְדֵי מִבְּטוֹן.
בְּטָרַם אֶצְרַף - זוּ רוּחַ שֶׁל יְצִירָה.
וּבְטָרַם תִּצְאָ מִרְחֵם - זוּ נֶפֶשׁ שֶׁל
עֲשִׂיָה. נִבְיָא לְגוֹיִם נִתְתִּיף - זוּ
הַנְּשֻׁמָה.

וְהַמְשַׁבְּרִים יִזְהָרוּ כְּזֵהר הַרְקִיעַ וּמִצְדֵי־קֵי
הַרְבִּים כְּפּוֹכְכִים לְעוֹלָם וָעֶד.
(דניאל יב א) פִּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וַאֲמַר (יִרְמִיָה א ה) בְּטָרַם
אֶצְרַף בְּבִטּוֹן יְדַעְתִּיךָ. הֲדָא הוּא דְאֲמַרִי אֲשֶׁר
קִדַּשׁ יְדֵי מִבְּטוֹן. בְּטָרַם אֶצְרַף דָּא רוּחַ
דִּי־עִירָה. וּבְטָרַם תִּצְאָ מִרְחֵם דָּא נֶפֶשׁ דִּיעֲשִׂיָה.
נִבְיָא לְגוֹיִם נִתְתִּיף דָּא נִשְׁמַתָּא.

דְּקָדָם דִּי־יְתִי פֵר נִשׁ לְעֵלְמָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע לְרוּחָה
וְנִשְׁמַתָּה וְגוֹפָה (נ"א ונפשיה) דְּמִתְחַבְּרִין
לְעֵלָא. וּבְגִין דָּא (בראשית יב א) וַיֹּאמֶר ה' אֵל אַבְרָם,
דָּא נִשְׁמַתָּא דְאִיְהִי אָב לְרוּחָא וְנִפְשָׁא וְרַם
לְגוֹפָא. וְעַל אֲלִין רוּחָא וְנִפְשָׁא וְגוֹפָא עֲלִיְהוּ
אֲתָמַר (איוב לג כט) הֲזֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל וְגו'
נִשְׁמַתָּא, דָּא גּוּף פְּלוֹנִי. (בראשית יב א) לֵךְ לֵךְ
מֵאֶרְצָךְ דָּא שְׁנוּי מְקוּם. וּמְמוֹלְדֶתְךָ דָּא שְׁנוּי
הַשֵּׁם. וּמִבֵּית אָבִיךָ דָּא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה.
שְׁנוּי מְקוּם דָּא גְּלוּל רֵאשׁוֹן,
שְׁנַעְקַר מִמְּקוּמוֹ וְנִטְעַע בְּגוּף
אַחַר. וּמִי גֵרַם לוֹ אֶת זֶה? מִשׁוּם
שְׁעַקַר אֶת הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה
מִמְּקוּמָה, שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלַּחַה
אִמְכֶם. וּמְמוֹלְדֶתְךָ, כָּאֵן סוּד
(בראשית מח) וּמּוֹלְדֶתְךָ אֲשֶׁר הוֹלְדֶתְךָ
אֲחֵרִיָּהִם לֵךְ יְהִי, וּבֹו יִקְרָאוּ
בְּנִחְלָתֶם. כְּדִי שְׁלֵא יִכְרַת שֵׁם
הַמֵּת, יִקְרָא עַל שֵׁם אַחִיו, וְזֶה
שְׁנוּי הַשֵּׁם. וּמִי גֵרַם אֶת זֶה?
מִשׁוּם שְׁעַקַר הָאֵילָן, שְׁהוּא עֵץ
הַגֵּן מִמְּקוּמוֹ. כְּךָ נִעְקַר מִמְּנוֹ,
וְנִקְרָא עַקַר בְּלֵא בֶן, עַל שֵׁם
שְׁהוּא עַקַר ו' שְׁכוּלָל שְׁשָׁה
צְדִידִים מִמְּקוּמוֹ.

דְּקָדָם דִּי־יְתִי פֵר נִשׁ לְעֵלְמָא אֲשֶׁתְּמוֹדַע לְרוּחָה
וְנִשְׁמַתָּה וְגוֹפָה (נ"א ונפשיה) דְּמִתְחַבְּרִין
לְעֵלָא. וּבְגִין דָּא (בראשית יב א) וַיֹּאמֶר ה' אֵל אַבְרָם,
דָּא נִשְׁמַתָּא דְאִיְהִי אָב לְרוּחָא וְנִפְשָׁא וְרַם
לְגוֹפָא. וְעַל אֲלִין רוּחָא וְנִפְשָׁא וְגוֹפָא עֲלִיְהוּ
אֲתָמַר (איוב לג כט) הֲזֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל וְגו'
נִשְׁמַתָּא, דָּא גּוּף פְּלוֹנִי. (בראשית יב א) לֵךְ לֵךְ
מֵאֶרְצָךְ דָּא שְׁנוּי מְקוּם. וּמְמוֹלְדֶתְךָ דָּא שְׁנוּי
הַשֵּׁם. וּמִבֵּית אָבִיךָ דָּא שְׁנוּי מַעֲשֵׂה.
שְׁנוּי מְקוּם דָּא גְּלוּלָא קְדַמָּאָה, דְּאֲתַעְקַר
מֵאַתְרָה וְאַתְנַטַע בְּגוֹפָא אַחְרָא. וּמֵאֵן
גְּרִים לִיְהִי הָאִי בְּגִין דְּאֲעַקַר אֶרְעָא קְדִישָׁא
מֵאַתְרָה דְּהִיא שְׁכִינְתָּא. כְּמָה דְאַתְ אֲמַר (ישעיה
נ א) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שִׁלַּחַה אִמְכֶם. וּמְמוֹלְדֶתְךָ הִכָּא
רְזָא (בראשית מח ו) וּמּוֹלְדֶתְךָ אֲשֶׁר הוֹלְדֶתְךָ אֲחֵרִיָּהִם
לֵךְ יְהִי וּבֹו יִקְרָאוּ בְּנִחְלָתֶם. בְּגִין (רות ד י) דְּלֵא
יִכְרַת שֵׁם הַמֵּת. (דברים כה ז) יָקוּם עַל שֵׁם אַחִיו.
וְדָא שְׁנוּי הַשֵּׁם. וּמֵאֵן גְּרִים דָּא בְּגִין דְּאֲעַקַר
אֵילָנָא דְאִיְהוּ עֵץ הַגֵּן מֵאַתְרָה, הִכִּי אֲתַעְקַר
מִנָּה וְאַתְקַרִי עַקַר בְּלֵא בֶן, עַל שׁוּם דִּיעַקִיר
אִיְהוּ ו' דְּכָלִיל שִׁית סְטָרִין מֵאַתְרָה.

ומבית אביך דא שנוי מעשה. ומאן גרים ליה האי בגין דחב במעשה, דאיהי אמא עלאה מעשה בראשית, דתמן מחשבה גניזא דלית עשיה בלא מחשבה. הדיא הוא דכתיב (תהלים קד כד) כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך, דא גולפא. כפום דאיהו מחיב בחובין, הכי אתנטע ביה ואתרכיב עד דאחזר מה דאעקר לאתרה.

קם עמודא בתר טולא דרבי שמעון ואמר, רבי רבי רזא דא רזא אחרא עלאה אית בגלגולא לעלא בדרגין עלאין. ודא איהו ויאמר יי אל אברם. דא איהו דאתמר ביה (מ"ב) הלא אב אחד לכלנו. ומאן אמר ליה ההוא רם דעלה דאיהו רם על כל גבוהים. ומה אמר ליה לך לך תרין תירוכין אנון י' מן א' את ו' מתמן תרין ליה, ההוא רם על כל רמים, דאיהו עלת על כל עלאין. ולאן שלח ליה, אל הארץ אשר אראך, דא שכינתא תתאה. אמר ליה רבי שמעון אי הכי מאי מארצך וממולדתך. אמר לו רבי רבי תלת אלפין אנון מתלת שמהן דאנון אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה דאתמר למשה עליהו דאיהו דיוקנא דההוא ו' עלאה.

ויאמר ה' אל משה אהיה אשר אהיה (שמות ג יד). אהיה שלחני אליכם. הכא אתרמיז דאתתתך מתלת אלין, דאנון תלת עלמין דאתמר בהון מארצך וממולדתך ומבית אביך (בראשית יב). ודא איהו אמא עלאה דאיהי בתר (שם ג כ) אם כל חי. דאת ו' במעשה איהי א' בכתר עלאה. וא' תנינא בכינא ואיהו אל"ף תליתאה באמצעיתא דאת ו'. ורזא דמלה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואיהי פתר מלכות. אל הארץ דא שכינתא תתאה דכלילן בה פלהו. ואעשך

ומבית אביך - זה שנוי מעשה, ומי גרם לו את זה? משום שחטא במעשה, שהיה האם העליונה, מעשה בראשית, ששם גנוזה המחשבה, שאין עשיה בלא מחשבה. זהו שכתוב כלם בחכמה עשית. אל הארץ אשר אראך - זה הגוף. כפי שהוא מחיב בחטאים, כך ננטע בו ונרכב עד שפחזר מה שעקר למקומו.

קם העמוד אחר צלו של רבי שמעון ואמר, רבי רבי, סוד זה, סוד אחר עליון יש בגלגול למעלה בדרגות העליונות, וזהו ויאמר ה' אל אברם, זהו שנאמר בו הלא אב אחד לכלנו. ומי אמר לו? אותו הרם שעליו, שהוא רם על כל גבוהים. ומה אמר לו? לך לך - שני גרושים, הם י' מן א'. האות ו' משם גרש אותה אותו רם על כל רמים, שהוא עלת על כל העליונים. ולאן שלח אותו? אל הארץ אשר אראך, זו השכינה התחתונה.

אמר לו רבי שמעון, אם כך, מה זה מארצך וממולדתך? אמר לו, רבי רבי, שלשת אלפים הם משלשה שמות שהם אהי"ה אהי"ה אהי"ה שנאמר למשה עליהם, שהוא הדיוקן של אותו ה' העליונה.

ויאמר ה' אל משה אהיה אשר אהיה, אהיה שלחני אליכם. פאן נרמו שהתגרש משלשה אלה, שהם שלשה עולמות שנאמר בהם מארצך וממולדתך ומבית אביך (בראשית יב). וזהו האם העליונה שהיא פתר אם כל חי. שהאות ו' במעשה היא א' בכתר עליון, וא' השנית בכינה, ואל"ף היא שלישית באמצע של האות ו', וסוד הדבר - יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והיא פתר מלכות. אל

הָאֲרָץ - זו שְׂכִינָה הַתְּחַתּוֹנָה שְׂכֻלוֹלִים בָּהּ כְּלָם. וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל וְאֶבְרַכֶּךָ - מֵהֵצֵד שֶׁל א' הַעֲלִיּוֹנָה. וְאֶגְדְּלָה שְׁמֶךָ - מֵהֵצֵד שֶׁל א' הַשְּׁנִיָּה. וְהִיָּה בְּרַכָּה - מֵהֵצֵד שֶׁל א' הַשְּׁלִישִׁית.

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֵד אֲבָרָם מִצְרֵימָה. דַּע כִּי הַלֵּב הוּא דַּיִוֵּר הַנְּשֻׁמָּה, וְהִיא שְׂבֻעָה, שְׁנַאמֵר אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכַּנְתָּ תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תַחְסֹר כָּל בָּהּ. וְכִשְׂיִרְדַּת הַנְּשֻׁמָּה לְטָחוֹל, שֶׁהוּא רָעַב, מִשּׁוֹם שֶׁכָּבֵד לֹא נֹתֵן לוֹ מֵהֵדֵם אֶלָּא הַשִּׁירִים הַרְעִים שֶׁלוֹ, וּמִשּׁוֹם זֶה (שם) כִּי כָבֵד הָרָעַב בְּאֶרֶץ.

בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שִׁירְדַּת שֵׁם הַנְּשֻׁמָּה, פּוֹחַדַת מִשֵּׁם, שְׁנַאמֵר וְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹא מִצְרֵימָה. קִדְּם שְׁנִקְרְבָה שֵׁם הַנְּשֻׁמָּה. וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרָה אֲשֶׁתוֹ - זֶה הַגּוֹף. וּמָה אוֹמֵר לָהּ? הֲנֵה נָא יִדְעָתִי כִּי אֲשֶׁה יַפֶּת מִרְאֵה אֶת. אֶת יִפֶּה בְּזִכְיֹת, וּבְגִלְלָךְ אֲנִי פּוֹחַד שִׁיִּהְיֶה אוֹתִי בְּגִלְלָךְ, שְׂצוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק, וּמִשּׁוֹם זֶה עָרוֹם רָעָה רָעָה וְנִסְתַּר. שְׂצַדִּיק שְׁנַמְצָא בֵּין הַרְשָׁעִים, נִתְפַּס בִּינֵיהֶם. וּמִשּׁוֹם זֶה וְהִיָּה כִּי יִרְאוּ אֶתְךָ הַמְצָרִים, וְזֶה סוֹד כָּל הַבֵּן הַיְלִוּד. וּמִשּׁוֹם זֶה וְהִרְגוּ אֹתִי וְאֶתְךָ יִחְיוּ. אֶלָּא אֲמַרִי נָא אֲחֹתִי אֶת. זֶהוּ שְׂכַתוּב אֲמֹר לַחֲכָמָה אֲחֹתִי אֶת. לְמַעַן יִיטֵב לִי בַעֲבוּרְךָ - בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְחִתָּה נַפְשִׁי בְּגִלְלָךְ - לְעוֹלָם הַבָּא.

בִּינְיָתִים הֵנָּה הַעֲמוּד שֶׁל הָאוֹר שְׁנִרְאָה בְּצִלוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאֲמַר לוֹ, רַבִּי רַבִּי, כָּאֵן סוֹד וְלֹא צְרִיף לְכַסּוֹת, מִשּׁוֹם בְּעֲלֵי חוֹבוֹת מִרְאֵה לְפָנֵיהֶם, בְּעֲלֵי עֶשֶׂר, שְׁלֹא יִהְיֶה אוֹתוֹ עַל מְמוֹנּוֹ. וּמָהוּ מְמוֹנּוֹ? בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אַבוֹת לְעוֹלָם הַבָּא.

לְגוֹי גְדוֹל וְאֶבְרַכֶּךָ מִסְטָרָא דָא' עֲלָאָה. וְאֶגְדְּלָה שְׁמֶךָ מִסְטָרָא דָא' תְּנִינָא. וְהִיָּה בְּרַכָּה מִסְטָרָא דָא' תְּלִיתָאָה.

וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֵד אֲבָרָם מִצְרֵימָה (שם יב י'), דַּע כִּי לְבֹא אִיהוּ דַּיִוֵּרָא דְנִשְׁמַתָּא וְאִיהוּ שְׂבֻעָה שְׁנַאמֵר (דברים ח ט) אֶרֶץ אֲשֶׁר (דף קלח ע"ב) לֹא בְּמִסְכַּנְתָּ תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תַחְסֹר כָּל בָּהּ. וְכֵד נִחְתָּא נִשְׁמַתָּא לְטָחוֹל דְּאִיהוּ רָעַב, בְּגִין דְּכַבֵּד לֹא יְהִיב לִיָּה מִדְּמָא אֶלָּא שִׁוּרִין בִּישִׁין דִּילָהּ וּבְגִין דָּא (שם יב) כִּי כָבֵד הָרָעַב בְּאֶרֶץ.

בְּהַחֲוָא זְמַנָּא דְנִחְתַת תַּמָּן נִשְׁמַתָּא דְחִילַת מִתַּמָּן, שְׁנַאמֵר וְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹא מִצְרֵימָה, קִדְּם דְּאֶתְקַרַב תַּמָּן נִשְׁמַתָּא. וַיֹּאמֶר אֵל שְׂרָה אֲשֶׁתוֹ, דָּא גּוֹפָא. וּמָה אֲמַר לָהּ הֲנֵה נָא יִדְעָתִי כִּי אֲשֶׁה יַפֶּת מִרְאֵה אֶת. אֶת שְׂפִירָא בְּזַכּוֹן. וּבְגִינָךְ אֲנָא דְחִיל דְקָטְלִין לִי בְּגִינָךְ, (תהלים לו ז) דְּצוּפָה רָשָׁע לְצַדִּיק, וּבְגִין דָּא (משלי כב ג) עָרוֹם רָאָה רָעָה וְנִסְתַּר. דְּזַפְאָה דְּאֲשַׁתְּכַח בֵּין חִיבֵיָא אֶתְפַּס בִּינֵיהוּ. וּבְגִין דָּא וְהִיָּה כִּי יִרְאוּ אֶתְךָ הַמְצָרִים, וְרָזָא דָּא (שמות א כב) כָּל הַבֵּן הַיְלִוּד. וּבְגִין דָּא וְהִרְגוּ אֹתִי וְאֶתְךָ יִחְיוּ. אֶלָּא אֲמַרִי נָא אֲחֹתִי אֶת. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב (משלי ז ד) אֲמֹר לַחֲכָמָה אֲחֹתִי אֶת. לְמַעַן יִיטֵב לִי בַעֲבוּרְךָ, בְּהֵאֵי עֲלָמָא. וְחִתָּה נַפְשִׁי בְּגִלְלָךְ, לְעֲלָמָא דְּאֶתִּי.

אֲדַחְכִּי הָא עֲמוּדָא דְנִהוּרָא דְאֶתְחַזֵּיא בְּטוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן וְאֲמַר לִיָּה. רַבִּי רַבִּי הֲכָא רָזָא וְלֹא צְרִיף לְאֶתְפַּסְיָא. בְּגִין מְאִרִי חוֹבִין אֲחִזִּי קְדַמְיָהוּ מְאִרִי דְעוֹתְרָא דְלֹא קָטְלִין לִיָּה עַל מְמוֹנָה. וּמֵאֵי מְמוֹנָא דִּילָהּ (שם יט יד) בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אַבוֹת וּמִיָּי אֲשֶׁה מְשַׁפְּלַת. דָּא בֵּית עֵין דְּאֶתְמַר בָּהּ (בראשית כ טז) כְּסוֹת עֵינַיִם, דְּצְרִיף וּמָה' אֲשֶׁה מְשַׁפְּלַת. וְזוֹ בֵּית עֵין, שְׁנַאמֵר בָּהּ כְּסוֹת עֵינַיִם, שְׂצַרִיף לְהַתְּפַסּוֹת בֵּין הַרְשָׁעִים, מִשּׁוֹם

אותו האור שמאיר בה, שהוא בעלה, שהוא סוד, צריך לכסותו מבניהם שלא נתפס עליו.

משום שחשכה, שהוא נחש הקדמוני, מקנא על האור שהוא אור הגנוז, שנאמר בו ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו (שמות ב).

וכך מי שמתגלה לו אור שהוא ר"ז בין הרשעים, צריך לכסותו עד שיבאו הצדיקים להאיר ביניהם. זהו שכתוב אור זרע לצדיק. ואם לא מטמין אותו, מה כתוב? (בראשית יב) ויהי כבוא אברם מצרמה, ויהללו אתה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. פתח רבי שמעון ואמר, אוי לבני העולם שהם אטומים בלב וסתומי עינים, שהרי כמה סודות נסתרים יש בתורה ולא משגיחים בהם, שאין רוצים אלא לאכל את התבן של התורה, שהוא הפשט, לבושה של התורה, ולא טועמים מן המוח שבפנים.

בא וראה, יש נשמה שהיא גוף לנשמה, ויש נשמה לנשמה, ויש נשמה זכרית שנקראת אברם. ויש נשמה נקבה שנקראת שרי. ואף על גב שנקראת זכר, הנשמה הזו אברם בלי ה' היא טפלה לנשמה שהיא נקבה שרי ששם י', או לשרה ששם ה'. ומשום זה פרושה בעלי המשנה שטפל היה אברם לשרה בנבואה, משום שהיא זכתה לשתי אותיות - י' בתחלה, שרי, ולבסוף שרה בה'. כשהיתה ביו"ד היתה יחידה, וכשזכתה בה' נקראת אם. וכשהיתה יחידה ביו"ד נאמר עליה שמרני כאישון בת עין. ופרעה, שהוא דמות של נחש רשע, אחר ששבחוה, כתוב ותקח האשה בית פרעה. וזה

לתתפסאה ביני חיביא, בגין ההוא אור דנהיר בה, דאיהו בעלה דאיהו רז צריך לכסאה ליה מבניהו דלא אתפס עליה.

בגין דחשוכא דאיהו נחש הקדמוני מקנא על נהורא דאיהו אור הגנוז, דאתמר ביה ותרא אתו כי טוב הוא ותצפנהו (שמות ב).

והכי מאן דאתגלי ליה אור דאיהו ר"ז בין חיביא. צריך לכסאה ליה עד דיתון צדיקיא לאנהרא ביניהו. הדיא הוא דכתיב (תהלים צו יא) אור זרע לצדיק. ואי לא טמיר ליה מה פתיב (בראשית יב יד) ויהי כבוא אברם מצרמה וגו', ויהללו אתה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה.

פתח רבי שמעון ואמר וי לבני עלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עינין. דהא כמה רזין סתימין אית באורייתא ולא משגיחין בהון. דלא בעאן אלא למיכל תבן דאורייתא, דאיהו פשט לבושא דאורייתא, ולא טעמין מן מהא מלגאו.

הא חזי אית נשמתא דאיהו גופא לנשמתא. ואית נשמתא לנשמתא. ואית נשמתא דכורא דאתקריאת אברם. ואית נשמתא נוקבא דאתקריאת שרי. ואף על גב דאתקריאת דכורא, האי נשמתא אברם בלא ה' טפל איהו לנשמתא דאיהו שרי נוקבא דתמן י', או לשרה דתמן ה'. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין דטפל הוה אברם לשרה בנבואה, בגין דאיהו זכתה לתרין אתון, י' בקדמיתא שרי ולבסוף שרה בה'. פד הות ביו"ד הות יחידא. וכד זכתה בה' אתקריאת אימא. וכד הות יחידא ביו"ד עליה אתמר (תהלים יז ח) שמרני כאישון בת עין.

ופרעה דאיהו דיוקנא דנחש חיביא, פתר דשבחוה פתיב (בראשית יב טו) ותקח

הַאֲשֶׁה בֵּית פְּרַעַה. וְדָא רְמִיז לְגִלּוּתָא דְּמִצְרַיִם
 דְּגִלְתָּא שְׂכִינָה בְּמִצְרַיִם. וְנִחַשׁ בְּעָא לְקֶרְבָּא
 לָהּ. מַה כְּתוּב (במדבר א כא) וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמָת.
 וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעַה. וְדָא רְמִיז לְמַחְאֵן דְּמַחְא
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפְרַעַה וְלְמִצְרַיִם וְלְמַמְנָן
 דִּילְהוֹן. וּמַה כְּתוּב וְעַתָּה הִנֵּה אֲשַׁתְּךָ קַח
 וְלֶךְ. כְּגוֹנָא דְּפְרַעַה בְּמִצְרַיִם דְּאָמַר לְמִשָּׁה
 וּלְיִשְׂרָאֵל (ירמיה טו א) שְׁלַח מַעַל פְּנֵי וַיֵּצְאוּ.
 וְהָאִי אִיְהִי אַבְטַחוּתָא לְיִשְׂרָאֵל וְלִשְׂכִינְתָּא
 בְּגִלּוּתָא בְּתַרְאָה.

רוֹמַז לְגִלּוּת מִצְרַיִם שְׂגִלְתָּה
 הַשְׂכִּינָה בְּמִצְרַיִם. וְהִנְחַשׁ רֹצֵה
 לְקֶרֶב אֵלֶיךָ, מַה כְּתוּב? וְהָזַר
 הַקָּרֵב יוֹמָת. וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעַה.
 וְהָאִי רְמִיז לְמַחְאֵן שְׂהִפָּה הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת פְּרַעַה וְאֶת הַמִּצְרַיִם
 וְאֶת הַמַּמְנָנִים שְׁלֵהֶם. וּמַה כְּתוּב?
 וְעַתָּה הִנֵּה אֲשַׁתְּךָ קַח וְלֶךְ. כְּמוֹ
 שֶׁפְּרַעַה בְּמִצְרַיִם שְׂאֵמַר לְמִשָּׁה
 וּלְיִשְׂרָאֵל שְׁלַח מַעַל פְּנֵי וַיֵּצְאוּ.
 וְזוּהִי הַהִבְטָחָה לְשְׂכִינָה
 וּלְיִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּת הָאֲחֻרָנָה.

מִיָּד דִּיבְעוּן אַמִּין דְּעֵלְמָא לְקֶרְבָּא לְגַבְהָ
 וְלִדְחָקָא לָהּ, אַגְרָא דְּכֻלָּה דְּוַחְקָא. כְּתוּב
 וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעַה. מִיָּד (במדבר לג ד) וּבִאֲלֵהֶיחֶם
 עֲשֵׂה ה' שְׁפָטִים. דְּעַל שְׂכִינְתָּא אֲתַמַּר (ישעיה
 מב ח) אֲנִי ה' הוּא שְׂמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן.
 (במדבר א נא) וְהָזַר הַקָּרֵב לְגַבְהָ יוֹמָת.

מִיָּד כְּשִׁירְצוֹ הָאֲמוֹת עוֹבְדֵי
 הַכּוֹכָבִים שֶׁל הָעוֹלָם לְקֶרֶב אֵלֶיךָ
 וְלִדְחָק אֲתָתָה, שְׂכַר הַפְּלָה הַדְחָק,
 כְּתוּב וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעַה. מִיָּד -
 וּבִאֲלֵהֶיחֶם עֲשֵׂה ה' שְׁפָטִים.
 שְׁעַל הַשְׂכִּינָה נְאֻמַּר אֲנִי ה' הוּא
 שְׂמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן, וְהָזַר
 הַקָּרֵב אֵלֶיךָ יוֹמָת.

וּבְכֹחַ דְּפְרַעַה קְדַמְאָה אָמַר הִנֵּה אֲשַׁתְּךָ קַח
 וְלֶךְ, הָכִי אָמַר פְּרַעַה (שמות יב לא) קוּמוּ
 צְאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי, וְכַף עֲתִידִין עֲמִין דְּעֵלְמָא
 לְמִימַר לְיִשְׂרָאֵל קוּמוּ צְאוּ, פּוֹקוּ מִבִּינְנָא
 וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶפִּיק לִזְוֹן מִבִּינְיָהּ עַד
 דְּנָטִיל מְאֲנִיָּה.

וּכְמוֹ שֶׁפְּרַעַה הִרְאֵשׁוֹן אָמַר הִנֵּה
 אֲשַׁתְּךָ קַח וְלֶךְ, כִּף אָמַר פְּרַעַה
 קוּמוּ צְאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי, וְכַף עֲתִידִים
 הַעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם לִזְמַן לְיִשְׂרָאֵל
 קוּמוּ צְאוּ, צְאוּ מִבִּינְיָנוּ. וְהַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לֹא מוֹצִיא אוֹתָם
 מִבִּינְיָהֶם עַד שְׁלֶקַח אֶת כְּלָיו.
 וּכְמוֹ שֶׁנְּאֻמַּר וַיֵּצֵאוּ עֲלֵיו פְּרַעַה
 אֲנָשִׁים וַיִּשְׁלַחוּ אוֹתוֹ וְאֵת אֲשֶׁתוֹ
 וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לוֹ - כְּמוֹ כֵּן בְּגִלּוּת
 הָאֲחֻרָנָה. זְהוּ שְׂכַתוּב וְהִבִּיאוּ
 אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה
 לָהּ וְגו'.

וּבְכֹחַ דְּאֲתַמַּר וַיֵּצֵאוּ עֲלֵיו פְּרַעַה אֲנָשִׁים וַיִּשְׁלַחוּ
 אוֹתוֹ וְאֵת אֲשֶׁתוֹ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לוֹ. כְּגוֹנָא
 דָּא בְּגִלּוּתָא בְּתַרְאָה הָדָא הוּא דְּכְתוּב (ישעיה טו
 כ) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה
 לָהּ וְגו'.

בִּינְיָתִים הִנֵּה אֵלֶיהוּ הִזְדַּמֵּן אֵלָיו,
 וְאָמַר, רַבִּי רַבִּי, וְדָאִי כְּמוֹ זֶה הוּא
 בְּנִשְׁמָה שְׂהִיא מִצַּד הַשְׂכִּינָה.
 וַיֵּצֵר הָרַע רֹצֵה לְקֶרֶב אֵלֶיךָ,
 וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכָה אוֹתוֹ
 בְּכֹמָה מְכוּת, כְּמוֹ שְׂהִפָּה אֶת
 פְּרַעַה עַל דְּבַר שְׂרִי אֲשֶׁת אַבְרָם.

אֲרַחְבִּי הָא אֵלֶיהוּ אֲזַדְמֵן לְגַבְהָ וְאָמַר רַבִּי
 רַבִּי וְדָאִי כְּגוֹנָא דָּא אִיהוּ בְּנִשְׁמָתָא
 דְּאִיְהִי מִסְטָרָא דְּשְׂכִינְתָּא. וַיֵּצֵר הָרַע בְּעֵי
 לְקֶרְבָּא לְגַבְהָ וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְחִי לָהּ
 בְּכֹמָה מְכַתְּשִׁין, כְּגוֹנָא דְּמַחְא לְפְרַעַה עַל

דְּבַר שְׂרִי אֲשֶׁת אַבְרָם.

וּבְהוֹוֵא זְמַנָּא נְחִית סְמָא"ל וְכַל חִילֵּיו לְהֵהִיא נְשַׁמְתָּא, וְנָטִיר לָהּ עַד דְּאִתְקַרְיַבַת לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְהָכִי כְּגֹנָא דָּא כָּל בַּר נֶשׁ דְּבָעֵי לְקַרְבָּא לְצַדִּיק לְאַנְזַקָּא לִיָּה, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא מְחֵי לִיָּה בְּכַמָּה מִכְתָּשֵׁין עַד דִּיתְחַזֵּיר לְשַׁעֲבוּדָּהּ. וּבְגִין דָּא אֲמָרָה אַנְתוּ דְּהִמְן חֵיבָא (אסתר ו יג) אִם מְזַרְע הֵיִהוּדִים מְרַדְכֵי לֹא תוּכַל לֹו כִּי נְפֹול תְּפֹול לְפָנָיו. אֲבָל נְשַׁמְתָּא דְּלָאו אִיְהִי מִסְטָרָא דְּרוּחָא דְּקֻדְשָׁא, אִית לָהּ לְאַסְתְּמָרָא, דְּאִית לִיָּה רִשׁוּ לְמִקְטָרְגָּא עָלֵהּ, (משלי כב ג) וְעָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר.

וּבְאוּתוּ זְמַן יוֹרֵד סְמָא"ל וְכַל חִילֵּיו לְנִשְׁמָה הֵהִיא, וְשׁוּמְר אוֹתָהּ עַד שְׁמִתְקַרְבַת לְקֻדְשׁ בְּרִיף הוּא, וְכַף כְּמוֹ זֶה כָּל אָדָם שְׂרוּצָה לְקַרְב לְצַדִּיק לְהִזִּיק אוֹתוֹ, הַקֻּדְשׁ בְּרִיף הוּא מִכָּה אוֹתוֹ בְּכַמָּה מִכּוֹת לְהִזִּיקוּ עַד שִׁיחֹזֵר לְשַׁעֲבוּדוֹ. וּמִשׁוּם זֶה אֲמָרָה אֲשַׁתּוּ שֶׁל הִמְן הַרְשַׁע, (אסתר ו יג) אִם מְזַרְע הֵיִהוּדִים מְרַדְכֵי, לֹא תוּכַל לֹו כִּי נְפֹול תְּפֹול לְפָנָיו. אֲבָל הַנִּשְׁמָה שְׂאִינָה מִצַּד רוּחַ הַקֻּדְשׁ, יֵשׁ לָהּ לְהִשְׁמֹר, שְׂיִישׁ רִשׁוֹת לְמִקְטָרְגָּא עָלֵיהּ, וְעָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר.

וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרַיִם, מֵאִי וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרַיִם. אָמַר לִיָּה אֱלֹהֵיו וַדַּאי בְּזַמַּנָּא דְּנִשְׁמַתָּא אֲשַׁתְּזִיבָה מֵהוּא מְמָנָא בִּישָׂא, דְּאִיְהוּ אֵל אַחַר מִלְךְ מְצָרַיִם מְלַכָּא דְּאַנּוּן צוּרַיִם דְּדַחֲקִין לְנִשְׁמַתִּין, וְאַנּוּן מְלַאכֵי חַבְלָה מְזִיקִין כְּמָא דְּאוּקְמוּהּ מְאַרֵי מִתְנִיתִין, נְשַׁמְתִּין דְּרִשְׁיַעֲיָא הֵן הֵן הַמְזִיקִין בְּעוֹלָם.

וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרַיִם. מַה זֶה וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרַיִם? אָמַר לֹו אֱלֹהֵיו, וַדַּאי בְּזַמַּן שֶׁהַנִּשְׁמָה נְצוּלָה מֵהַמְמָנָה הִרְע הֵהוּא, שֶׁהוּא אֵל אַחַר מִלְךְ מְצָרַיִם, מְלַכָּא שֶׁל אוֹתָם הַצּוּרַיִם שְׂדוּחִיקִים אֵת הַנִּשְׁמוֹת, וְאוֹתָם מְלַאכֵי חַבְלָה הַמְזִיקִים, כְּמוֹ שְׂבָאָרוּ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה, נְשַׁמּוֹת הַרְשָׁעִים הֵם הֵם הַמְזִיקִים בְּעוֹלָם.

מַה כְּתִיב בְּמְאַרֵי נְשַׁמְתָּא וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרַיִם. אֲסַתְּלַק עָלֵיהּ בְּתַקְפָּא סְגִי הוּא וְנִשְׁמַתָּהּ וְכָל דִּילָהּ. וְאַפְלוּ לוֹט עָמָה דְּאִיְהוּ שַׂד (דף קל"ט ע"א) מִסְטָרָא דִּימִינָא, דְּלָאו כָּל שְׂדִין שׁוּיָן, דְּאִית דְּאַנּוּן כְּגֹנָא דְּמְלַאכֵין קְדִישִׁין, דִּידְעִין מַה דְּהוּא וּמַה דְּעַתִּיד לְמָהוּי. וְעַל הַאי שַׂד אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא (בראשית ב יח) אֲעֻשֶׂה לֹו עֶזֶר. אִם זָכָה עֶזֶר. וְאִם לֹאו (כַּנְגְדוּ עוֹר דְּזָכָה לְאוֹת הַדְּבָרִית מִלְּה וְאִתְעִבִיד שְׂדֵי וְאִם לֹאו) אִיְהוּ כַּנְגְדוּ שַׂד. הַדָּא הוּא דְּכְתִיב (בראשית יג ו) וְלֹא נָשָׂא אִתָּם הָאָרְץ לְשִׁבַת יַחֲדוּ.

מַה כְּתוּב בְּכַעַל הַנִּשְׁמָה? וַיַּעַל אַבְרָם מִמְצָרַיִם. הַתְּעַלָּה עָלֵיהֶם בְּחֻזֵק רַב, הוּא וְנִשְׁמַתוֹ וְכַל אֲשֶׁר לֹו. וְאַפְלוּ לוֹט עָמוּ, שֶׁהוּא שַׂד מִצַּד הַיָּמִין, שְׂלֵא כָּל הַשְּׂדִים שׁוּיִם. שְׂיִישׁ שְׂדִים שְׁהֶם כְּמוֹ מְלַאכֵים קְדוּשִׁים, שְׂיודְעִים מַה שְׂהִיָּה וּמַה שְׂעַתִּיד לְהִיּוֹת, וְעַל הַשַּׂד הִזָּה אָמַר הַקֻּדְשׁ בְּרִיף הוּא אֲעֻשֶׂה לֹו עֶזֶר. אִם זָכָה - עֶזֶר, וְאִם לֹא (כַּנְגְדוּ עוֹר, שׁוּזָה לְאוֹת י' שֶׁל בְּרִית מִלְּה, וְנִעֻשָׂה שְׂדֵי. וְאִם לֹא) - הַשַּׂד הוּא כַּנְגְדוּ. זֶהוּ שְׂכַתוּב (בראשית יג) וְלֹא נָשָׂא אִתָּם הָאָרְץ לְשִׁבַת יַחֲדוּ. וְעוֹד, אִם זָכָה אָדָם - הוּא עֶזֶר. מְתִי? בְּלִיל שְׁבַת שְׁמַלְיוּם שְׂגִי מְלַאכֵים אֵת הָאָדָם, זֶה הַיַּצֵּר הַטוֹב וְזֶה הַיַּצֵּר הַרָע. אִם זָכָה - יַצֵּר הַטוֹב מְכַרְף אֵת כְּעַל הַבֵּית

וְעוֹד אִי זָכָה בַּר נֶשׁ אִיְהוּ עֶזֶר, אִימְתִי בְּלִיל שְׁבַת דְּאוּזְפִין תְּרִין מְלַאכֵין לְבַר נֶשׁ, דָּא יַצֵּר הַטוֹב וְדָא יַצֵּר הַרָע. אִי זָכָה יַצֵּר הַטוֹב מְכַרְף לְכַעַל הַבֵּית וְלֹאנְתָתָהּ וְכַל דִּילָהּ, וְיַצֵּר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**